

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. Jakub Michálek**, bytem Zenklova 841/193, Praha 8, proti žalovanému: **Dopravní podnik měst Liberec a Jablonec nad Nisou, a.s.**, se sídlem Mrštíkova 3, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **21. 5. 2015, zn. 1720/12,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, zn. EŘ2015-20, ze dne 23. 4. 2015, zn. EŘ2015-26, a ze dne 21. 5. 2015, zn. 1720/15, se z r u š u j í.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace o výši celkové provize dodavatele zajišťujícího v Liberci a v Jablonci nad Nisou prodej jízdenek prostřednictvím SMS nebo aplikace do mobilních telefonů v roce 2014 a zakrytou část Servisní smlouvy ze dne 9. 12. 2008 uzavřené mezi společností DIRECT pay, s.r.o. a žalovaným včetně jejích dodatků.**
- III. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 18. 3. 2015 požádal žalobce Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou, a.s. (dále jen „žalovaný“) jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informací - obsahu smluv, které žalovaný uzavřel na službu SMS jízdenek se společností

ERIKA, a.s., i s jejím právním předchůdcem společností Crowsnest a. s., a to včetně uzavřených dodatků.

Přípisem ze dne 31. 3. 2015 žalovaný žalobci sdělil, že mezi ním a dotčenými společnostmi neexistoval a neexistuje žádný smluvní vztah.

Dne 24. 3. 2015 adresoval žalobce žalovanému novou žádost, ve které znovu požádal o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, konkrétně veškerých smluv na prodej jízdenek prostřednictvím SMS nebo aplikace do mobilního telefonu, včetně uzavřených dodatků. Žalobce dále žádal o informace o celkovém vybraném jízdném prostřednictvím předmětných služeb a o výši celkové provize jednotlivým dodavatelům, v obou případech za rok 2014.

Dne 7. 4. 2015 rozhodl žalovaný svým ekonomickým ředitelem o žádosti žalobce o poskytnutí informace tak, že tuto žádost částečně odmítl. Žalobci nebyly poskytnuty požadované smlouvy ani údaj o výši celkové provize jednotlivým dodavatelům s odvoláním na § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný konstatoval, že žádosti o informace o celkovém vybraném jízdném prostřednictvím předmětných služeb bylo vyhověno a tato informace byla poskytnuta. Ostatní požadované informace byly vyhodnoceny jako informace obsahující obchodní tajemství, které povinný subjekt nesmí v souladu s § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout. Žalovaný žalobce informoval o tom, že právo k obchodnímu tajemství obsaženému v požadovaných smlouvách, vykonává společnost DIRECT pay s.r.o., která má na utajení a ochraně informací zájem, s žalovaným uzavřela dohody o ochraně důvěrných informací a ve stanovisku ze dne 2. 4. 2015 nesouhlasila se sdělováním informací třetím osobám. Žalovaný uzavřel, že skutečnosti ohledně smluvního vztahu jsou skutečnosti konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích i běžně nedostupné, které souvisejí se závodem, a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.

Proti rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí poskytnout informace se žalobce odvolal. Namítal, že žalovaný je v tomto případě příjemcem veřejných prostředků, a proto se podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnutí žádané informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství nemůže považovat. Zdůraznil také, že řada jiných dopravních podniků obdobnou informaci bez problémů poskytla.

Dne 23. 4. 2015 rozhodl ekonomický ředitel žalovaného v rámci autoremedury tak, že se odvolání žalobce vyhovuje, a žalovaný poskytuje informace ohledně celkové výše provize dodavatele, která je dle typu jízdenek 4 % až 20,3 % bez DPH z každé jízdenky. Současně žalobci zaslal v příloze smlouvu na předmětné služby, která však byly graficky upravená, některé informace byly zakryty.

Žalobce reagoval dne 29. 4. 2015 stížností na postup při vyřizování žádosti o informace, ve které zdůraznil, že mu požadovaná informace byla poskytnuta opět jen částečně.

O stížnosti žalobce rozhodl ředitel žalovaného dne 21. 5. 2015 tak, že dle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím usnesením věc převzal a vydal rozhodnutí

o odmítnutí žádosti v rozsahu požadované informace o výši celkové provize jednotlivým dodavatelům a v rozsahu částí zakrytých ustanovení smluv se společnostmi zajišťujícími v jednotlivých městech prodej jízdenek prostřednictvím SMS nebo aplikace do mobilních telefonů z důvodu dle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že věc převzal proto, že podřízený orgán o zbytku žádosti, kterému nevyhověl, nevydal rozhodnutí o odmítnutí. Konstatoval, že požadované smlouvy obsahují podrobný popis smluvních vztahů mezi žalovaným a společností DIRECT pay s.r.o. včetně ceny a platebních podmínek. Zopakoval, že se jedná o konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, protože odhalují konkrétní formu spolupráce mezi žalovaným a společností DIRECT pay s.r.o. Dle žalovaného je také dána souvislost těchto skutečností se závodem společnosti DIRECT pay s.r.o., neboť smluvní vztahy a jejich faktická realizace představují významnou část jejího závodu. Hodnota informací o smluvních vztazích a jejich skutečné realizaci jako obchodního tajemství spočívá v tom, že v nastavení smluvního vztahu je využito know - how smluvního partnera. Znalosti tohoto know - how ze strany veřejnosti, zejména podnikatelů, kteří představují konkurenci společnosti DIRECT pay s.r.o., by umožnilo třetím osobám neoprávněně těžit z duševního vlastnictví, které společnost DIRECT pay s.r.o. do ekonomického a obchodního nastavení smluvních vztahů vložila. Informace o smluvním vztahu a jejich realizaci tudíž mají dle žalovaného skutečnou vyčíslitelnou hodnotu a nejsou nikde dostupné. Žalovaný dále zpochybňoval, že se požadovaná informace skutečně týká poskytování veřejných prostředků. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, a tvrdil, že není příjemcem veřejných prostředků, neboť nenaplnuje znaky jiné právnické osoby uvedené v § 2 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole. Dle žalovaného je proto nepochybné, že není jako povinný subjekt příjemcem veřejných prostředků, a proto nelze na vzniklou situaci aplikovat § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěrem žalovaný uvedl, že pokud bude žalobce nadále trvat na poskytnutí požadovaných informací, je ochoten mu je poskytnout, pokud bude ze strany žalobce podepsán slib odškodnění.

II. Žaloba

Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 21. 5. 2015 a navrhuje, aby soud žalovanému nařídil do patnácti dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci požadované informace v elektronické podobě. Současně žalobce požaduje nahradit náklady řízení.

Žalobce nejprve odkazuje na důvody uvedené v podaném odvolání. Dále rozporuje závěr žalovaného, že požadovaná informace (smlouva na SMS jízdenky) obsahuje konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti. Žalobce zdůraznil, že subjekt, který uzavřel s žalovaným smlouvu na SMS jízdenky, tak učinil v roce 2008, následně stejný subjekt uzavřel řadu dalších smluv s jinými městy a všechny tyto smlouvy byly zveřejněné. Nelze se tedy domnívat, že by zveřejnění dřívějších smluv mohlo vést k úniku konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti. Dle žalobce jsou smlouvy dostupné nejen v příslušných kruzích, ale i veřejně. Systém výběru jízdného pomocí SMS jízdenek, jeho implementace a parametry včetně výše plateb jsou používány v řadě českých metropolí, nejsou tudíž jedinečné. Se stejným subjektem uzavřel Dopravní podnik hlavního města Prahy a.s. smlouvu již v roce 2007 a tuto smlouvu také k žádosti podle zákona

o svobodném přístupu k informacím poskytl. Vzhledem k tomu, že jsou smlouvy uzavřené v obdobné době, se stejným subjektem, na stejnou službu, navíc se po analýze ukázalo, že jejich obsah je velmi podobný, nelze se domnívat, že by žádané smlouvy obsahovaly skutečnosti v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné. Fakt, že dopravní podnik nechce nevýhodné parametry smlouvy zveřejnit, není důkazem jejich konkurenční významnosti, ale pouze nevýhodnosti smluv. Žalobce dále konstatoval, že mu žalovaný neformálně sdělil, že do budoucna hodlá usilovat o změnu subjektu, který službu SMS jízdenek poskytuje, a to z důvodu, že smlouvy jsou pro něj nevýhodné. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhuje provést důkaz srovnávací studií smluv na SMS jízdenky, protokolem o předaných smlouvách Dopravního podniku hlavního města Prahy a smlouvami na SMS jízdenky uzavřenými v Praze, Brně, Ostravě, Pardubicích, Českých Budějovicích, Plzni, Olomouci, Hradci Králové, Zlíně a Otrokovicích a v Ústí nad Labem. Tvrzení žalovaného o tom, že jde o obchodní tajemství je dle žalobce vyvráceno i tím, že obecné fungování služby platbou SMS jízdenkami je dobře známé a v komerčním sektoru využívané, dopravní specifika jsou pak podstatná pouze při jednání s veřejnou správou. Žalobce také rozporoval tvrzení žalovaného, že nenakládá s veřejnými prostředky. Zdůraznil, že žalovaný je akciovou společností spoluvlastněnou městy, která jeho činnost dotují na základě smluv o závazku veřejné služby, přičemž žalovaný zajišťuje na území měst jako dopravní podnik veřejnou dopravu, tj. vykonává nevyrchnostenskou veřejnou správu. Žalovaný tedy dle žalobce s veřejnými prostředky jednoznačně nakládá a část z těchto prostředků je používána i na platbu dodavatelům. Žalovaný je tedy dle žalobce podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout požadované informace, neboť se týkají nakládání s veřejnými prostředky. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce dovozuje i z toho, že žalovaný podmiňuje poskytnutí informace podpisem slibu odškodnění, přestože nic takového zákon o svobodném přístupu k informacím nezná.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na stanovisku, že zakryté pasáže smlouvy obsahují obchodní tajemství. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že smluvní partner měl vysoký zájem na ochraně obchodního tajemství, ve smlouvách s žalovaným tuto ochranu také výslovně sjednal a zatížil žalovaného vysokou smluvní pokutou pro případ porušení ochrany tohoto obchodního tajemství. Pokud žalobce argumentoval tím, že smluvní partner žalovaného uzavřel s jinými právními subjekty obdobné smlouvy, které tyto subjekty následně zveřejnily, žalovaný zdůraznil, že není jisté, zda tato předchozí zveřejnění smluv proběhla právně konformním způsobem. Protiprávní porušení obchodního tajemství nemůže mít vliv na oslabení zákonem garantované ochrany. I kdyby tato zveřejnění byla provedena právně konformním způsobem, musel by žalobce tvrdit a dokázat, že jednotlivé technické parametry poskytovaného plnění jsou prakticky totožné, všem relevantním subjektům v příslušných obchodních kruzích známé a že je toto plnění poskytováno za podmínek, včetně finančních, které jsou všem relevantním subjektům v příslušných obchodních kruzích rovněž známé. Z porovnání smluv předložených žalobcem a smlouvy, kterou poskytl žalovaný, také nevyplývá, že by byly vytvořeny stejným mechanismem, že by plnění poskytované na základě těchto smluv, ať už jednou nebo druhou stranou bylo vždy totožné. Žalovaný dále uvedl, že se snažil žalobci vyjít vstříc v tom, že by byl ochoten požadované informace poskytnout mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nehodlá však nést riziko finanční sankce ze strany svého smluvního partnera.

Žalovaný také trval na tom, že se na něj vztahuje ustanovení § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože není veřejnou institucí, která hospodaří s veřejnými prostředky. Konstatoval, že hospodaří s prostředky, které na SMS jízdenky vybral od cestujících, se kterými uzavírá soukromoprávní závazkové vztahy. Smlouva mezi žalovaným a cestujícím je soukromoprávní povahy, tedy i úplata za přepravu je soukromoprávní povahy. Také smlouva s poskytovatelem technického zajištění je soukromoprávní povahy, stejně jako úplata za tuto službu. Do těchto vztahů dle žalovaného veřejné prostředky nevstupují. Žalovaný proto navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

IV. Ústní projednání věci

Podáním žaloby bylo zahájeno řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V tomto řízení soud přezkoumá napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, přitom vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci a odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Pro účely soudního řízení byl soudu poskytnut spisový materiál, včetně předmětné graficky upravené smlouvy. V souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. soud při ústním jednání doplnil dokazování Zprávou o vztazích mezi propojenými osobami týkající se žalovaného, Smlouvou mezi Dopravním podnikem hl. m. Prahy, a.s. a Crowsnest a.s. ze dne 31. 7. 2008, Smlouvou o obchodní spolupráci mezi Dopravním podnikem města Brna, a.s. a DIRECT pay, s.r.o. ze dne 22. 11. 2013 a Smlouvou o obchodní spolupráci mezi Dopravním podnikem města Olomouce, a.s. a DIRECT pay, s.r.o. ze dne 30. 7. 2012. Ostatními důkazy, které žalobce v žalobě označil, soud dokazování neprováděl, neboť to pro vypořádání žalobních bodů považoval za nadbytečné.

V. Posouzení věci soudem

Pro posouzení věci jsou rozhodná následující ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 9. 9. 2015, a to v souladu s čl. II zákona č. 222/2015 Sb., neboť žádost o poskytnutí informace byla žalobcem podána v březnu 2015, tedy přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*. Podle odst. 2 *při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství*.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*. Podle odst. 2 *pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu*

práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Co se rozumí obchodním tajemstvím je s účinností od 1. 1. 2014 vymezeno v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Obchodní tajemství tvoří *konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.* Obchodní tajemství je ve smyslu § 496 odst. 2 o. z. věcí nehmotnou, u níž musí být naplněny zákonem stanovené znaky kumulativně, a se kterou může jeho vlastník disponovat, např. i převést na jiného (jde o věc ocenitelnou).

S ohledem na to, že definice obchodního tajemství navazuje na předchozí právní úpravu obsaženou v § 17 obchodního zákoníku, jsou nadále použitelné judikaturní závěry týkající se dané problematiky. Lze tedy v obecné rovině připomenout, že prioritní bezesporu je, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto takto aktivně označil a odpovídajícím způsobem zajišťoval ochranu takových skutečností. Ovšem pouhé označení informace za obchodní tajemství není dostačující pro to, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta. *„Zda některé skutečnosti budou či nebudou obchodním tajemstvím, závisí na vůli podnikatele (§ 420 odst. 1), který rozhoduje o tom, zda bude určité skutečnosti utajovat a zajišťovat. Tuto vůli musí zároveň seznatelným způsobem projevit. Nemůže však svým rozhodnutím kvalifikovat obchodní tajemství z něčeho, co jím není (např. je konkurenčně bezvýznamné, je běžně dostupné v obchodních kruzích a podobně.“* (Občanský zákoník, Komentář, svazek I, autorů Švestka, Dvořák, Fiala a spol., Walters Kluwer, str. 1187). Platí tedy, že orgán rozhodující o poskytnutí žádosti je vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny zákonem stanovené znaky obchodního tajemství. Důvod pro odepření informací stanovený v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je totiž vázán na existenci obchodního tajemství, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Zároveň platí, že důvody, které vedly rozhodující orgán k zamítavému rozhodnutí o žádosti, musí vycházet z vlastního posouzení podstaty informací, o jejichž poskytnutí je žádáno, a musí také nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí vydaného dle § 15 odst. 1, odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106, či ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, všechny rozsudku Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobce namítal, že obsah smlouvy (včetně jejích dodatků) uzavřené mezi žalovaným a společností DIRECT pay s.r.o. na SMS jízdenky obchodním tajemstvím být nemůže. Argumentoval zejména tím, že společnost DIRECT pay s.r.o. či společnosti s ní vzájemně propojené uzavřely řadu obdobných smluv s jinými městy a všechny tyto smlouvy byly zveřejněny. Zdůrazňoval, že smlouva s žalovaným byla uzavřena již v roce 2008, a lze si proto jen těžko představit, že zveřejnění této smlouvy by mohlo vést k úniku konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti.

Soud musí dát této argumentaci za pravdu. Žalobce smlouvy uzavřené mezi dopravními podniky jiných měst uzavřené se společností DIRECT pay s.r.o. či společnostmi s touto společností vzájemně propojených doložil a soud ověřil, že uvedené smlouvy jsou i veřejně přístupné na internetu. Smlouvou mezi Dopravním podnikem hl. m. Prahy, a.s. a Crowsnest a.s. ze dne 31. 7. 2008, Smlouvou o obchodní spolupráci mezi Dopravním podnikem města Brna, a.s. a DIRECT pay, s.r.o. ze dne 22. 11. 2013 a Smlouvou o obchodní spolupráci mezi Dopravním podnikem města Olomouce, a.s. a DIRECT pay, s.r.o. ze dne 30. 7. 2012 soud provedl důkaz při ústním jednání. Všechny smlouvy obsahují postup při stanovení výše odměny společnosti, která služby na výběr jízdného prostřednictvím SMS zajišťuje. Ve Smlouvě uzavřené mezi Dopravním podnikem hl. m. Prahy, a.s. a Crowsnest a.s. ze dne 31. 7. 2008 je navíc projekt elektronické jízdenky podrobně popsán.

Soud proto dospěl k závěru, že žalovaným identifikovaný charakter informací ve smlouvě pro odmítnutí vymezeného obsahu smlouvy neobstojí. Soud má za to, že informace obsažené ve smlouvě a jejích dodatcích, o které žalovaný výslovně opřel svoje rozhodnutí neposkytnout podstatnou část obsahu smlouvy a jejích dodatků, nesplňují zákonné znaky obchodního tajemství vykonávaného společností DIRECT pay s. r. o. Nebyl naplněn znak běžné nedostupnosti uvedených informací v obchodních kruzích, neboť, jak bylo rozvedeno shora, obdobné informace jsou dostupné na internetu. Soud si rovněž v daném případě neumí představit ocenění a možné nakládání s informacemi ze smlouvy z roku 2008 a jejích dodatků týkajícími se fakturačních údajů jako konkurenčně významnými výhodami.

Stejně tak neobstojí odvolání žalovaného na skutečnost, že smluvní strany označily obsah předmětné smlouvy za důvěrný.

Podle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*

Uvedené ustanovení upravuje střet práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím a povinnosti mlčenlivosti, uložené zvláštními právními předpisy, a to obecně ve prospěch práva na informace. „*Stejně tak jako nemůže být povinnost mlčenlivosti stanovená zvláštními zákony důvodem pro neposkytnutí informace, nemůže jím být ani povinnost mlčenlivosti převzatá povinným subjektem smluvně (takový důvod zákon o svobodném přístupu k informacím nezná).*“ (Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související, Komentář, autorů A. Furek, L. Rothanzl, 2. vydání, Linde Praha, 2012, str. 893). Tedy ani smluvně převzatá povinnost mlčenlivosti ve vztahu k obsahu smlouvy nemůže žalovaného jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zbavit zákonné povinnosti požadované informace poskytnout, nebrání-li tomu jiný zákonný důvod, např. ochrana obchodního tajemství. V tomto směru však důvody, na nichž bylo vystavěno odmítavé rozhodnutí, neobstojí, jak již soud zdůvodnil shora.

I kdyby ale údaje ve smlouvě, které se žalovaný rozhodl žalobci neposkytnout, podmínky pro existenci obchodního tajemství ve smyslu občanského zákoníku splňovaly, není možné opomenout § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 (publikovaný ve Sb. NSS pod

č. 654/2005) konstatoval, že z důvodu ochrany obchodního tajemství není možné odepřít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a jejich příjemce. Dle Nejvyššího správního soudu „*Je tak zcela zřejmé, že není možné odepřít v případě úplatné smlouvy informaci o ceně, která bude hrazena z těchto rozpočtů. Přitom*

se používáním veřejných prostředků rozumí nejen přímé výdaje veřejných rozpočtů, ale i prominutí plateb, které by jinak byly příjmem těchto rozpočtů. Smyslem úpravy § 9 odst. 2 zákona je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jelikož samotná informace o ceně nevypovídá o tomto způsobu hospodaření, je nutné společně s ní vždy poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, za něž se cena poskytuje. Přípustná míra „rámcovosti“ pak vychází právě z toho, zda je možné posoudit hospodárnost využití veřejných prostředků.“

Žalovaný se brání tím, že není příjemcem veřejných prostředků, neboť nenaplňuje znaky jiné právnické osoby uvedené v § 2 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole. Této argumentaci však nelze přisvědčit. Za situace, kdy Statutární město Liberec a Statutární město Jablonec nad Nisou jsou ve vztahu k žalovanému ovládajícími osobami (Statutární město Liberec 99, 62 %, Statutární město Jablonec nad Nisou 0, 38 %) je nutno prostředky, s nimiž žalovaný hospodaří, považovat za prostředky nepřímo, ale reálně náležející těmto územně samosprávným celkům, a tedy za prostředky veřejné. Již proto nelze dospět k závěru, že žalovaný nehospodaří s veřejnými prostředky, resp. že jeho prostředky jsou od obou územně samosprávných celků a jejich ekonomiky oddělitelné. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 41/2015-43. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že opačný výklad „*by představoval přepjatý formalismus bránící efektivní kontrole hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti a ve svých důsledcích by dokonce umožňoval účelové zakládání obchodních společností územními samosprávnými celky s cílem veřejnou kontrolu omezit či dokonce vyloučit. Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., konstatoval, že „do nabytí účinnosti novely zákona o svobodném přístupu k informacím provedené zákonem č. 61/2006 Sb. [...] platilo, že povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím je též „veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky“. Tím tak zákonodárce zdůraznil explicitně, že otázka hospodaření s veřejnými prostředky je ve veřejném zájmu, že má podléhat veřejné kontrole. [...] Je třeba si též uvědomit, že názor, že stát by v soukromoprávních vztazích vůbec neměl být osobou povinnou poskytovat informace, otevírá potenciální prostor pro korupci a další podobné negativní jevy.“ Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, proč by závěr zde uvedený nebyl aplikovatelný i ve vztahu k územním samosprávným celkům.“*

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o odmítnutí podstatného obsahu smlouvy bylo vydáno v rozporu s § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud proto výrokem I. podle § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil i ke zrušení rozhodnutí ekonomického ředitele žalovaného, neboť spočívala na stejných nezákonných důvodech.

Výrok II., ve kterém soud nařídil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace, se opírá o § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Výrok III. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. prosince 2016

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Benková